

Krönika

Den stora oredan

I november 1973 stretade en drygt tjuvårig yngling gatan fram i den gamla nerslitna innerstadsstadsdelen med sitt fåtaliga bohag lastat på en lånad cykelkärra.

Den unge mannen var jag, som just fått hyra en stor tvåa i andra hand, ett par kvarter från föräldrahemmet. Ägaren bodde i en annan stad. Han gav mig nycklarna och sitt postgirokonto och försvann med orden "jag hör av mig någon gång". Det var början på ett tjugosexårigt bostadsäventyr. Men det visste jag inte då.

Det var en ärevärdig gammal bostadsrättsförening som den moderna tiden lagt en död hand över. Vem som var ordförande visste väl ingen riktigt, för några möten utlystes aldrig. Troligen skötte den okände ordföranden dessa alldeles själv. Det var nog ett lätt jobb, för vare sig reparationer eller hyreshöjningar förekom.

Huset och dess invånare framlevde därför sina dagar i ett upphöjt lugn, distanserade från den brusande världen utanför.

På våning ett bodde den gamla eleganta skådespelaren som sysslade med cigarrökning i en lägenhet madrasserad med textiltapeter och heltäckningsmattor. En astmatikers mardröm. Väg i vägg med mig huserade den oljeindränkta raggaren som meckade motorer i vardagsrummet bland gasflaskor och bensindunkar. I ett kyffe mot gården bodde portvakt Eriksson som vigte sitt liv åt att dricka vodka.

Vilka som ägde eller hyrde i första eller tredje hand var inte klarlagt. Rykten gick om att en målarmästare ägde flera lägenheter. Men ingen hade sett honom. Inte ens de som bodde i hans påstådda lägenheter.

En bit in på åttiotalet flyttade ett driftigt Norrlandspar in i huset. De beslöt städa upp i den stora oredan och inbjöd samtliga boende till ett möte i pannrummet. Hux flux blev jag invald i styrelsen. Troligen blev jag därmed den enda andrahandshyresgäst som någonsin beträtt en förtroendepost i en borättsförening. I samma veva höjde grannen Eriksson sin sista skål och föll död ned i sin hall. Så jag knep hans portvaktstjänst också, för en ersättning på åttahundra kronor om året.

Nu följde några härliga år, där styrelsearbetet bestod av vinfester och planering av en hissinstallation som aldrig blev av.

På nittioalet upptäckte en nyinflyttad jurist att jag inte bara var obehörig i styrelsen. Enligt stadgarna från 1903, som för övrigt hittades genomblöta i en lufttrumma i källaren, hade jag dessutom bott olovligt i andra hand i tjugofem år. Men jag fick bo kvar tills vidare. Jag var ju trots allt portvakt.

Året därpå gav kötiden hos bostadsförmedlingen utdelning.

Med både glädje och vemod, lämnade jag ifrån mig portvaktstycklarna i juni 1999 och flyttade ifrån huset som varit mitt hem i över ett kvartssekel. Ägaren av lägenheten hann aldrig känna något vemod. Han sålde den snabbt och blev till sin egen förvåning miljonär.

I dag har jag förstahandskontrakt på en trea i samma stadsdel där mitt bostadsäventyr en gång började. Vi har bildat förening och uppvaktar värden om köp.

Kanske skulle man anmäla sitt intresse för styrelsearbete.

Jag har ju till skillnad mot grannarna en mångårig vana att styra bostadsrättsförening. Trots att jag aldrig ägt någon lägenhet.

Frågan är bara om de kommer att tro mig. ■

Kerold Klang

Kerold Klang är journalist och tidningsillustratör samt skämt- och satirtecknare med ett förflutet i bland annat Svenska Dagbladet och Svenska MAD.